

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 118.

Tolvte Session.

49de Møde.

Løvedagen den 15de Decbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

F. Nielsen (forsat): Den anden Paragraph var Nadver-Paragraphen. At den ganske falbt bort, forekommer mig at være til stor Glæde for Menighedsraadets kirkelige Charakter. Det vilde være en af de betydeligste og vigtigste Menighedsraads-handlinger, den at kunne afgive sin Erklæring, naar der var Spørgsmaal, om et Medlem af Menigheden skulde udelukkes fra sammen med den øvrige Menighed at gaae til Herrens Bord. Hvad Præstevalget angaaer, da er der nu antaget en Ændring, der efter min Mening giver Menighedsraadet en altfor udstrakt Ret, Retten til ligefrem at stryge tre af Ansøgerne. Denne Ret vil ikke altid blive brugt til at stryge de mindst Competente, men den vil ofte blive brugt til at stryge de meest Competente for derved at gjøre Udsigten for den, som man egentlig ønsker at faae valgt, bedre. Da jeg nu forudsæer, at Lovforslaget paa sin videre Vej vil have endnu flere Ændringer at vente, der formodentlig vil gaae i en Retning, som jeg efter min hele Anskuelse ikke kan hnde, saa er det ikke med nogen stor Forhaabning, at jeg stemmer for det. Den ærede Aede Landstingsmand for Øst Krebs (Strøm) havde imidlertid neppe Ret, naar han ved en forresten skarpsindig Devlissførelse søgte at godtgjøre, at Præstens Myndighed ikke ved Menighedsraadet blev indskrænket, men tværtimod udvidet. I dette Punkt kan jeg aldeles ikke

bære enig med ham; jeg troer nemlig, at Præstens Myndighed virkelig bliver begrænset ved Menighedsraadet. Naar Menighedsraad er oprettet i et Sogn, saa skal Præsten i alle Menighedens Anliggender raadsføre sig med det, ene med Undtagelse af det, om Nogen skal udelukkes fra Nadverens Sacramente; men det, at han skal raadsføre sig med Menighedsraadet, begrænser naturligviis hans Myndighed. Naar der af hans Foresatte er aføstet ham Erklæring i et eller andet kirkeligt Menigheds-Anliggende, da gav han før denne Erklæring alene; nu vil man naturligviis fordre, at Erklæringen altid skal være bilagt med Menighedsraadets Erklæring. Ogsaa dette er en Indskrænkning. Naar han vil antage en Capellan, saa underhändler han nu selv med en Mænd, som han ønsker at faae, og naar han da faaer sine kirkelige Foresattes Samtykke, saa er Sagen dermed afgjort; men i Fremtiden skal han forelægge Sagen for Menighedsraadet og tillige indsende dets Erklæring, som undertiden vil gjøre ham det umuligt at faae den Mænd, som han helst vil have. Naar han troer, at det er gavnligt for ham og Kalbet at afhænde en Deel af Præstegaardens Zorber, gjaldt det hidtil kun om at blive enig med hans Foresatte; nu vil det derimod ogsaa gjælde om at erhverve Menighedsraadets Anbefaling dertil. Derksom alt dette ikke er Indskrænkninger, veed jeg i Sandhed ikke, hvad Indskrænkninger er. I det jeg udtaler, at dette er Indskrænkninger, er det aldeles ikke min Mening at sige, at disse Indskrænkninger ikke bør finde Sted, tværtimod jeg formener netop, at de bør finde Sted, at de ere fuldkommen berettigede. Hvad berøjer da de Mænd, de Præster, der have den